REVELAȚII CU ŞI DESPRE ION ȚUGUI

Prin septembrie 2001, într-o seară târzie am primit de la *Ion Țugui* de care, de altfel, mă lega o veche prietenie, un telefon cel puțin ciudat prin insolitul nerepetabilității sale: maestrul Țugui îmi cerea să-l vizitez urgent chiar în acea noapte, lucru de altfel total neobişnuit în relația noastră amicală de până atunci. Nu-mi argumenta cu nimic dorința sa şi nici eu nu l-am descusut asupra cererii sale care părea foarte motivată, gest singular de acest fel până la aceea dată fapt ce m-a făcut să nu insist în eventuale explicații…

Am luat un taxi (era aproape de miezul nopții) apoi din fața Televiziunii Române am mers la pas mica distanță ce mă despărțea de imobilul în care locuia "Nea Ion" cum îi plăcea să-l apelez şi asta doar pentru că era …"mai vechi" ca mine!

Noaptea era rece şi înstelată, caldarâmul uscat foşnea la adierile de vânt ce mişca frunzele moarte care încotro, iar eu îmi puneam zeci de întrebări asupra straniei noastre întâlniri nocturne.

Chiar întâlnirea propriu-zisă nu mi-a lămurit mare lucru, lăsându-mă în ceață pentru multă vreme.

După ce am scăpat de “Talpa Iadului” - câinele fioros şi negru ca smoala ce păzea vajnic intrarea am fost invitat în casă, în bibliotecă locul de creaţie al maestrului unde, de cum am intrat am simţit o atmosferă foarte tensionată chiar apăsătoare… Aflu că soţia sa, scriitoarea Diana Voievozeanu şi fiul său Ionuţ sunt “la ţară” iar maestrul sosise de câteva ore acasă. Evit constant întrebarea directă asupra bizarei întâlniri mai ales după ce constat cantitatea excesiv de mare de ţigări, cafea şi Pepsi consumate în puţinele ore de la sosire. Îmi spune că a fost în provincie (lucru care de altfel îl cunoşteam pentru că mă anunţase la plecare) unde se întâlnise cu mai multe prezicătoare celebre pe care voia să le aducă la emisiunea „Lumea Misterelor” de la Tele 7 ABC la care colaboram împreună. Din acest moment lucrurile au intrat pe o pistă cel puţin ireală, discuţia noastră cantonându-se asupra a două subiecte: destinul creatorului de artă în general şi… palindromul (numerele, cuvintele şi expresiile, care au aceeaşi semnificaţie indiferent că sunt citite de la cap la coadă sau de la coadă la cap – ex. 808, rar, radar etc). Discuţia a fost foarte aprinsă toată noaptea Nea Ion fiind într-o vervă în care rar l-am văzut, cei ce l-au cunoscut ştiu că era un om plin de energie şi dinamic. Ne-am despărţit când soarele era sus pe cer, numai treburile urgente şi neamânabile frângând discuţia noastră. Am plecat mult

mai bogat spiritual în domeniul culturii magiei. Dar… era un dar, cu maestrul Țugui se întâmplase ceva… aflase ceva, ceva tainic care parcă pentru a lăsa să fie verificat de posteritate îmi încredințase mie secretul, mie **ultimul lui ucenic** cum îi plăcea să-mi spună: i se ghicise destinul şi era iremediabil**, avea să moară la primul palindrom**!? Sincer, în fața unui titan al ocultismului cum era Ion Țugui nu m-a mirat nimic, poate şi de aceea pe moment nu am dat prea mare importanță destăinuirii făcute cu promisiunea publicării ei numai dacă se adevereşte. După acea noapte Nea Ion s-a transformat: până când a plecat dintre noi a publicat cel puțin o carte pe lună, zeci de articole şi eseuri, a fost perioada cea mai prolifică de realizator de emisiuni de televiziune. Asta până într-un alt miez de noapte când un prieten comun m-a sunat şi cu o voce sugrumată de emoție mi-a spus: Ion Țugui a murit acum câteva ore… Era ca din întâmplare data de… **20.02 2002** !!! Un palindrom nu-i aşa!?!?

STATUETA BLESTEMATĂ

Pământul era tare ca piatra, târnăcopul reuşind cu greu să zgârme ceea ce trebuia să fie unul din nelipsitele şanțuri ce brăzdau străzile de undeva de la periferia Capitalei. Drumarul se opintea din răsputeri

icnind la fiecare lovitură dând impresia că se luptă cu un duşman nevăzut din măruntaiele pământului.

Din când în când îşi potolea setea şi mai schimba două trei cuvinte cu *Nea Dică* un pensionar ce se sprijinea pe coate, la umbră pe gardul din apropiere. Soarele ardea necruțător în acea dimineață de vară. Săpătorul fusese tocmai iritat de un strat de prundiş ce-i *muşca* gura cazmalei şi începuse să suduie cu năduf nişte fiinţe mai mult sau mai puțin imaginare pentru care trebuia *El* şi *acum* să sufere sub soarele asta de foc.

Nea Dică, în lipsă probabilă de altă ocupație, îi ridica moralul povestindu-i cum săpase el tranşee în Stepa Kalmucă sub focul katiuşelor. Omul se afunda din ce în mai mult în pământ dând impresia că se grăbeşte spre un tărâm poate mai primitor. Totuşi, se pare că totuşi cineva voia să-i încerce puterile săpătorului, pentru că straturile de pământ erau, cu cât cobora mai adânc în mod ciudat, mai pietroase, amestecate cu cărămăzi şi resturi de dărâmături. Drumarul săpa de zor spunându-şi că dacă păstrează ritmul, va termina lucrarea până seara, în zimp ce Nea Dică cu povestea ajunsese undeva prin Kuban.

În timp cea Nea Dică tocmai *spărgea o încercuire*, drumarul se lupta cu un strat de rămăşiţe ale unei foste construcții, din moloz

nelipsind şi numeroase cioburi de sticlă sau geam, rămăşiţe ale unor diverse obiecte putrezite şi tot felul de deşeuri feroase.

Încercând să-şi mai odihnească trupul sleit de puteri, săpătorul se sprijini preţ de câteva minute în coada cazmalei contemplându-şi opera. Dintre rămăşiţele ce aparţinuseră, posibil, unui fost zid, ceva lucios şi negru îi atrase atenţia.

Băgând mâna cu grijă prin moloz, reuşi să recupereze un fel de bibelou, negru de sticlă, micuţ, de-l puteai ţine în palmă. Sub privirile persiflante ale lui Nea Dică, ce-i strigă parcă din premoniţie, să aibe grijă ce drăcării găseşte, muncitorul nostru şi-a dat seama că avea în mână un bibelou, de sticlă neagră, reprezentând un mic demon, dotat cu coadă, copite, coarne şi chiar un trident.

La vederea drăcăriei Nea Dică îi ceru săpătorului să o arunce acolo în pământ că nu pare a fi ceva curat şi începu să-şi facă nenumărate cruci. Dar se pare că era prea târziu. Diavolul chiar îşi băgase coada, pentru că după ce scuipă pe micul demon şi îl lustrui pe cracul pantalonului, omul nostru îl legă în batistă, cu mai multe noduri – aşa pentru siguranţă – şi începu să mai sape în jur că “este semn că poate găseşte o comoară”.

Sub privirile dojenitoare ale bătrânului, omul săpă până se înseră, singura pricopseală fiind o nouă zi de muncă la şanț, lucrarea neputând fi finalizată pe moment.

Îl rugă pe bătrân să-i împrumute câțiva lei cât să ia o răchie sub promisiunea că-i va înapoia a doua zi, când urma să fie plătit pentru lucrare. Luă banii şi plecă agale spre crâşma din colțul străzii, de unde se auzea cântând un lăutar acompaniat de un acordeonist… ”De trei zile zac în boală… şi nu-mi zice nimeni scoală… hăi!...”

Ce s-a întâmplat de aici în colo ştim din istorisirea bătrânului, care mai târziu ne va povesti cum după cam o jumătate de oră, lucrătorul nostru obosit, băut şi neatent va fi accidentat mortal de un tramvai ce avea traseul prin zonă. Bizar sau nu tramvaiul avea numărul…13 !

A doua zi venind de la piață şi trecând pe la locul groaznicului accident, Nea Dică recunoscu în spațiul verde batista veche şi murdară a muncitorului, pe care, după ce o călcă cu piciorul, înțelese că mai conținea micul bibelou de sticlă neagră. Cum ajunsese acolo, intră în categoria insolitului, dar este logic că ea căzuse din buzunarul drumarului.

Precaut se uită în jur şi văzând că nu este nimeni luă bibeloul cu gândul să-l valorifice în contul banilor împrumutați nefericitului de

săpător, pe care oricum nu mai avea cum să-i recupereze. Cu bibeloul în mână intră în grădina de vară, unde eu, întâmplător, împreună cu câțiva scriitori stăteam la o bere. Îl cunoşteam pe bătrân pentru că în urmă cu câteva săptămâni, ne vânduse câteva *Doxuri* – le-am găsit în pod le citeam pe vremuri, acum nu mai îmi fac trebuință – argumentase el, numărându-şi banii primiți, ce erau mai mulți decât ceruse, şi iată că acum eram martorii efectului mărinimiei noastre.

Întrebându-l de proveniența obiectului, bătrânul ne spusese povestea de mai sus cu lux de amânunte. La masă sub un salcâm bătrân şi imens eram vreo şapte-opt „lucrători” în ale scrisului, dar în economia prezentei relatări două nume sunt importante: profesorul Constantin Duică şi ziaristul Vasile Ichim, pe atunci director al ziarului *Dimineața*.

Am studiat cu toții micuțul bibelou care trebuie să recunosc că era “demonic de frumos”. În paranteză fie spus, am obsevat că era foarte cald, dar am pus asta pe seama caniculei de afară, care de altfel ne şi trimisese pe toți la o bere rece.

Ad-hoc a început o adevărată licitație pentru vinderea micului drăcuşor, pentru început licitând chiar şi eu, lupta finală dându-se între Duică şi Ichim, fiecare şi-l dorea sub motivația transformării

micului bibelou într-un cadou inedit. Nici astăzi la peste un deceniu de la cele povestite, nu ştiu exact cine a plătit cele patru pâini şi sticla de votcă (ultimul preț al licitației cu care a fost adjudecat drăcuşorul), dar ştiu precis că ori Duică ori Ichim – sau poate amândoi – au fost sponsorii moşului. Cum de altfel nu ştiam la cine va rămâne bibeloul în acea zi fatidică. Spun asta pentru că bătrânul s-a aşezat la o masă şi împreună cu un prieten de ocazie, care îi promisese că îl conduce acasă în caz că "se pileşte" nu s-au lăsat până nu au băut într-un timp record tot kilul acela nenorocit de vodcă.

Asta în timp ce bătrânul era fericit că găsise pe cineva să-i povestească cum a ieşit el din încercuire de la Stalingrad.

Din grădină noi nu aveam să ştim că la ieşirea din cârciumă bătrânul va cădea ca trăsnit lângă un gard de unde abia a doua zi îl va ridica IML-ul. Vom afla mult mai târziu întâmplarea, cât şi faptul, că decesul avea drept cauză… un infarct fatal pe un fond alcoolic exagerat la care se adăugase canicula şi bineînțeles vârsta înaintată. Amintirea acelei seri a rămas bine întipărită în memoria mea, putând chiar şi acum după mulți ani să reproduc aproape toate discuțiile ce s-au purtat pe un fond de veselie generală, mult râs şi glume picante ca la orice chef care se respectă.

Dar se pare că nu era râsul nostru. Eu a trebuit să plec o perioadă în interes de serviciu din Capitală, dar în scurtele mele veniri am aflat lucruri care m-au pus pe gânduri. Astfel într-o zi citesc în ziar că profesorul Duică a murit în urma unui… accident de maşină! Mai târziu am aflat că în numărul de înmatriculare al maşinii era şi cifra… 13! Cu câtva timp înainte întâlnindu-ne la o lansare de carte, unde un critic de altfel foarte plicticos în discurs bătea apa în piuă, am obsevat că profesorul Duică se juca cu un mic… demon. M-am făcut pe moment că nu observ, dar profesorul mi l-a arătat insistent întrebându-mă şăgalnic: "Ți-l mai aminteşti pe Michiduță? Ne cunoaştem! i-am răspuns atunci parcă bravând. Îl regret şi acum pe profesor. Era un om de excepție şi un mare român! Morții cu morții şi vii cu vii, cum spunea bunica, dar se pare că cineva nu voia să fie aşa...

După un timp eram în biroul redactorului şef de la ziarul Dimineața (unde am editat prima revistă ufologică de la noi, FAN OZN, ce s-a bucurat de un succes deosebit), şi unde Vasile Ichim îi preda ştafeta succesorului său el fiind de curând ales deputat de Giurgiu. Stupoare, am simțit că mă sufoc, pe birou printre obiectele personale pe care le recupera la plecare l-am recunoscut şi pe micul... drăcuşor!

M-a văzut că-l privesc şi fără să-l întreb a simţit nevoia să se justifice. „Ştii l-am câştigat de la Duică în urma unui pariu, chiar cu câteva zile înainte să dea colţul!”- spuse zîmbind şi adăugă pe un ton complice: „La urma urmei mi-l doream foarte mult, încă de atunci ştii tu când...” după care îl băgă cu grijă în servieta diplomat. Am mai evocat un timp împreună câteva momente plăcute petrecute cu regretatul Duică, după care ne-am despărţit cordial fiecare mergând la ale lui. Mie totuşi nu-mi ieşea din cap micul Michiduţă!

Pentru mine a urmat o perioadă mai complicată, un an de ale vieţii valuri, care m-au purtat prin toate colţurile ţării. Şi uite aşa cum stăteam eu jumate adormit la televizor, la un jurnal de miez de noapte, ca prin vis aud cum crainica anunţă că Parlamentul anunţă dispariţia prematură din viaţă a deputatului de Giurgiu Vasile Ichim, în urma unui infarct fatal! Cred că într-o microsecundă eram treaz de-a binelea.

Atunci am înţeles ceva cumplit, cauza unei întregi serii de decese putea fi micul demon. De la descoperirea sa întâmplătoare, doi dintre temporarii posesori ai statuetei muriseră în accidente de circulaţie şi doi de infarct. Am încercat să aflu ceva de soarta bibeloului de la Horia, fiul deputatului decedat, dar nu ştia nimic de el. L-a căutat dar nu l-a găsit nicăieri.

Povestea a râmas ca o ciudățenie pentru mine până în anul 2003, când o istorisesc întâmplător domnului Victor Ianculescu, redactor la Revista *Lumea Misterelor* (revistă lansată de scriitorul şi ocultistul Ion Țugui) şi pe care întâmplările menționate anterior îl interesează în mod deosebit, rămânând în mod ciudat, foarte impresionat, cerându-mi tot felul de amânunte, pe care de altfel i le dau cu plăcere dezinteresată. Nu ştiam atunci că va începe să caute statueta.

După un timp aflu de la un prieten comun (mi se schimbase de curând numărul telefonului şi pierdusem legătura) că domnul Ianculescu doreşte să discutăm urgent.

Îi telefonez, îmi comunică că a găsit în urma cercetărilor sale micul demon, şi-mi cere să ne vedem eu fiind singurul „martor supraviețuitor" care ştie povestea întreagă a *drăcuşorului* şi aceasta urma să facă subiectul unei emisiuni de senzaţie, unde eram invitat alături de mari ocultişti ce doreau să dezlege misterul micii statuete. Urma să mi se comunice detaliile în zilele următoare.

Aici însă firul se rupe, domnul Ianculescu nemaisunându-mă niciodată, deoarece chiar a doua zi un prieten comun, redactor de la revista menționată, domnul Ionel Grama, mă anunță că domnul Ianculescu a murit ucis de un tânăr vitezoman, chiar pe trecerea de pietoni undeva, în cartierul Militari.

De atunci nu am mai auzit nimic despre micul demon sau despre temporarii lui posesori, dar istoria şi personajele fiind reale, după ce cred că am reflectat suficient, mi-am zis că este bine să fie ştiută... măcăr aşa cu titlul de inventar... Întâmplările prezentate reprezintă coincidență sau destin? Poate că nu vom şti niciodată. Faptele rămân!

Apropo! M-a sunat un vechi prieten şi mi-a comunicat că în vitrina anticariatului din strada Lipscani tocmai a fost expus, printre multe alte piese, şi... **un mic demon din sticlă neagră!!!**

***

NOTĂ: Această poveste i-am relatat-o redactorului şef de la revista LUCEAFĂRUL, scriitorul Marius Tupan, care a fost impresionat profund de conținutul ei şi a publicat-o în nr. 30-31 al revistei Luceafărul din data de miercuri, 3 august 2005 la pagina 47.

După apariția povestirii în revistă, Marius Tupan, mai în glumă mai în serios îmi spune cu prilejul unei sedințe de redacție că ar fi interesantă studierea statuii micului *demon* de către ocultişti şi ar fi dispus să participe la o astfel de întreprindere.

Nu ştiu dacă s-a dus să caute statuia, şi nu ştiu dacă a găsit-o, eu ştiindu-i povestea am refuzat de la aceea dată orice contact direct şi orice legătură cu aceasta. De fapt am spus atunci că apariţia relatării despre întâmplările respective în revistă înseamnă pentru mine încheierea definitivă a poveştii...

Straniu sau nu a zâmbit cu înțeles şi m-a întrebat cu subînțeles**:** **„Chiar crezi că s-a terminat !?!?”**

După ceva timp veneam dintr-o călătorie îndelungată în Alaska. Îl sun de mai multe ori pe maestrul Tupan pentru a-i da un reportaj despre călătoria făcută dincolo de Cercul Polar de Nord. După multe insistențe îmi răspunde soția sa care îmi comunică îndurerată că maestrul *Marius Tupan... a murit de infarct pe o stradă în Bucureşti...*

Cred că orice fel de comentarii sunt de prisos....

Sau, APROPO, **mai este cineva interesat de *Micul Demon?!?!***